

fløe igjennem vedkommende Embedsmand selv, men det er aldrig noget heldigt Forhold for Statskassen, naar en Mand skal bygge en Vøllig til sig selv for dennes Regning. Jeg kan derfor ikke nægte, at det forekommer mig, at det Forslag, Udvalget har stillet under Nr. 16, i enhver Henseende maa anses for at være meget hensigtsmæssigt.

Berg: Det Forslag, jeg omtalte sidst, synes at skulle tillægges en noget større Betydning, end jeg egentlig har tiltænkt det; men skal det gives den Udstrækning, gaaer jeg ogsaa ind derpaa. Jeg fastholder nemlig, at vi fra Statens Standpunkt meget godt kunne spare det Beløb, hvorefter her er Tale, og saa lade Kjøbenhavns Commune gjøre, hvad den vil, med sin Borgervæbning. Nu siger man, at dette vil være eensbetydende med Borgervæbningens Ophør, og derfor skal man have Betænkelse ved at følge Mindretallet. Der fremhæves, og det er slett baade af den ærede Minister og af den ærede Ordfører, at Borgervæbningens Formaal paa ingen mulig Maade kan siges væsentlig at være en communal Sag, men at der særlig maa lægges Vægt paa dens Betydning som en Deel af Krigsmagten. Jeg vil i den Anledning bede om Tillæelse til at oplæse et Par Sætninger af § 48 i Værnepligtsloven af 2den Marts 1861. Det hedder der: Tjenesten i de borgerlige Corps bliver alene at betragte som en Communalbyrde til Overholdelsen af den indre Orden og Sikkerhed i Kjøbstaden, uden Hensyn til Værnepligten, til hvilken Ende sige Corps alene skulle staae under den civile Overbuds Befaling. Som Følge heraf skal der gives de nuværende Kjøbstad-Borgervæbninger en til dette Diemed svarende Ordning, forsaavidt det ikke allerede er slett. Derpaa kommer der en Undtagelse for adskillige borgerlige Corps i Kjøbenhavn og øvrige faste Pladser, med Hensyn til hvilke det hedder, at de i Krigstid skulle staae under Krigsbestyrelsens Befaling. I Fredstid skulle de altsaa staae under civil Bestyrelse,

og Krigsbestyrelsen føre et Tilshyn med dem. Denne Paragraph og de Forhandlinger, der foranledigede den, vise noksom, at Hovedbægten ligger paa, at Borgervæbningerne ere en communal Sag; men da de, som tjene deri, nu engang have faaet visse Fordelse, nemlig at være fri for Halvdelen af deres Værnepligt, skulle de derfor i Krigstid gjøre nogen Nytte, og det er en Selsøge, at dersom man ikke havde tilføjet denne Clausul, saa vilde man ikke have opnaaet den Indrømmelse, der findes i en anden Paragraph i Værnepligtsloven om, at de, der ere ansatte ved Kjøbenhavns Borgervæbning, ere fri for den militaire Tjeneste i Forstærkningen. Nu har man betonet den store Nytte, som Borgervæbningen skal have gjort i sidste Krig. Jeg skal gjentage min Paastand om, at Borgervæbningen ikke blot ikke har gjort Nytte, men snarere Skade; thi der ved at der var givet dens Medlemmer Fritagelse for at tjene i Forstærkningen, gik Landet glip af et meget stort Antal kampdygtige Mænd til Landets Forsvar, og vare disse blevne indførte i Hæren som en reen tactisk Afdeling af den, vilde de have gjort meget mere Gavn, end de som Medlemmer af Borgervæbningen have gjort, og ved Siden af denne mindre Nytte, de have gjort som saadanne, istedetfor den, de kunde have gjort ved at være Medlemmer af Forstærkningen, kommer ogsaa til, at det virkelig blev misbrugt, som jeg nævnte før, som en Omvei for Somme til at blive fri for deres Værnepligt. Naar den høitærede Minister og ligeledes den ærede Ordfører have nævnt visse Ting, som talte til Fordeel for, at vi tilsljøb Staden Kjøbenhavn det samme Beløb, skal jeg ikke nægte, at dermed modsiges de ærede Herrer ikke, hvad jeg har sagt; thi jeg har ikke paastaet, at man skulde tage disse 80,000 Rbd. fra Kjøbenhavn med det fulde Beløb; jeg mener kun, at man ved nærmere Overveielse af Spørgsmaalet efterhaanden vil kunne bespare en betydelig Deel af dette Beløb. Den høitærede Minister meente, at det vilde vidne om Mangel paa Tillid til, at Regjeringen vilde